

AGNES

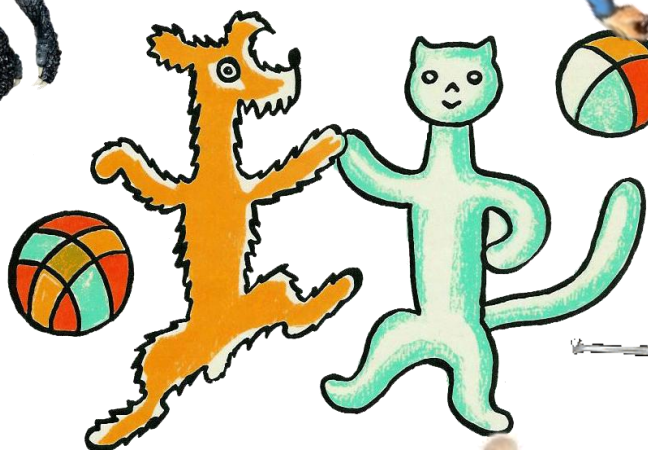
Školní časopis

ZŠ Anežky České,

Ústí nad Labem

Ročník 2020

Číslo 3

SVĚT FANTAZIE

H. Ch. A. | Řád bílé sněženky | Pohádky ve verších
Není nutno | Roušky & ponožky | Příběhy a mnohem více...

Agnes březnu navzdory!

Asi nemá smysl vysvětlovat, že březnové číslo mělo být trošku jiné, zvláště když všichni víme, že teď je všechno vzhůru nohama, no a přesně z toho redakční rada vyšla. Obvykle jsou to totiž děti z naší školy, kdo tvoří a předávají nám své příspěvky. Ano, máte pravdu, mohly by nám je předat i "na dálku", jenže tentokrát jsme se my, učitelé, dohodli, že to otočíme a tvořit budeme my.

Březen je měsíc knihy, měsíc čtenářů – pozor změna: **březen – měsíc internetu**, což byla v letech 1998 - 2008 informační kampaň, jejímž cílem bylo upozornit na význam sítě Internet pro rozvoj hospodářství a společnosti v době, kdy do nich internet teprve pronikal a nebyl ještě v České republice příliš rozšířený a známý. A právě díky tomu internetu zjistíte, že v březnu si připomínáme hned celou řadu významných a mezinárodních dnů, jen namátkou - *Mezinárodní den omylů v kalendáři*, *Mezinárodní den žen*, *Evropský den mozku*, *Mezinárodní den nenávisti*, *Světový den divadla pro děti a mládež*, *Světový den poezie*, *Mezinárodní den za odstranění rasové diskriminace*, *Světový den meteorologie*, *Světový den vody*, *Den Horské služby ČR*, *Den učitelů v ČR...*

Na úvod by to už mohlo stačit, pojďme si to vyzkoušet!

Nejprve si do vyhledávače (= internetový portál sloužící jako rozcestník odkazů na internetu) zadejte pár klíčových slov, třeba: **pohádka, příběh, fantazie, jaro, sněženka, Andersen, ponožka, rouška**. Cože, máte nepřeborné množství odkazů! A co jste čekali jiného? Na druhou stranu máte teď o trochu víc času, když v podstatě nikam nespěcháte, po síti můžete brouzdat od rána do večera. Jenže co s tím obrovským balíkem informací? Co jiného, než je využít. Začněte tím, že budete pozorně číst a to i mezi řádky, zapojte svoji fantazii a představivost, napište vlastní příběh, pohádku, básničku, přemýšlejte, tvořte a pak sdílejte a sdílejte. Jednoduchý návod, že?

Spojili jsme své síly a tak sdílíme, všechny ty pohádky, příběhy, básničky, odkazy - jsou pro vás a vůbec nevadí, že toto číslo nebude mít papírovou podobu, že je vytvořené "na dálku". Prostě Agnes březnu navzdory! Mějte krásné dny i v této složité situaci.

— ● —

PS: Ještě jedno malé sdílení, to prostě musím, protože mě vždycky slova mého oblíbeného spisovatele pohladí po duši.

"Věřím, že fantazie je silnější než vědění.

Že mýty mají větší moc než historie.

Že sny jsou mocnější než skutečnost.

Že naděje vždy zvítězí nad zkušeností.

Že smích je jediným lékem na zármutek.

A věřím, že láska je silnější než smrt."

(Robert Fulghum: *Všechno, co opravdu potřebuji znát, jsem se naučil v mateřské školce*)

Obsah čísla

3	Řád bílé sněženky	8	Pohádky pro volné chvíle
4	Noc s Andersenem???	11	Ponožková výzva
5	Pohádky ve verších	12	Medvídek a myšička
6	Ponožkový den	14	Moje rouška chrání tebe
7	Když bys mohl...	15	Není nutno, aby bylo veselo?

Agnes je latinsky Anežka.
Koncovka *-gnes* také odkazuje
na řecké *gnósis* (poznání).

AGNES, školní časopis Základní školy Ústí nad Labem, Anežky České 702/17, p. o., vychází nepravidelně
Redakční rada: Mgr. Kateřina Suchá (sucha@zsanceske-ul.cz), Mgr. Jan Musil (musil@zsanceske-ul.cz)
Redakce si vyhrazuje možnost příspěvky podle potřeby krátit a upravovat.

Řád bílé sněženky

Tak mě napadlo, kolik soustředěné energie, opětovně vynakládané síly, houževnatosti - a také jak velké dávky odolnosti je zapotřebí něžnému stvolu sněženky, aby jednoho dne pronikl zledovatělou vrstvou a odzvonil zimě drobným bílým lístečkem. Bylo mi při tom pomyšlení skoro líto, že některý z nejvyšších řádů, které zdobívají generálská prsa a udělují se za nezměrnou statečnost a odhodlání v boji, nenese jméno a podobu sněženky. Skloním se k něžnému trsu a utrhnu jeden kvítek. Řeknu pak nahlas do liduprázdného dne: "Dekoruji vás za minulou i budoucí statečnost tímto Řádem bílé sněženky..."

(Vyznamenání, řád nebo medaile je zvláštní forma veřejného ocenění. Řády a vyznamenání jsou udělovány jedincům, kteří svým jednáním a činem prokázali odvahu a statečnost.)

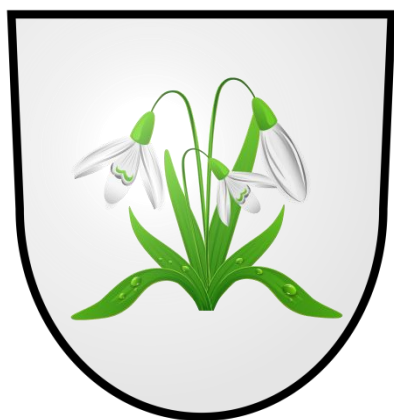
Sněženka je v tomto textu symbolem skryté energie, síly, kterou v sobě obsahuje cit, krása a něha. Možná právě proto by autorka Řád bílé sněženky udělovala za statečnost a odhodlání v boji, na mysli má však tak trochu "jiný boj." Ona sama by toto vyznamenání udělovala lidem ve zcela odlišných profesích než jsou ty vojenské - zejména těm, kteří musí ve svém povolání citlivě, trpělivě, pozvolna, ale nepřetržitě, energicky a houževnatě usilovat o dobrý výsledek práce. Jsou to především vědci, výzkumníci, lékaři, zdravotní sestry, učitelé, ale i rodiče ve výchově svých dětí, žáci a studenti každodenně překonávající tíhu školních povinností a vlastně lidé všech zaměstnání, kteří usilují o dobré dílo, ale i lidé trpělivě a tvrdošíjně překonávající životní nezdary a překážky v soukromém životě - ti, kteří mají nějaký zdravotní či sociální handicap.

A proč o tom píšu? No víte, poslala jsem ten text svým šestákům a přidala dva úkoly:

1) Komu byste udělili Řád bílé sněženky vy?

2) Kdybyste měli svůj květinový erb, byla by na něm sněženka? Pokud ne, která květina by lépe vyjadřovala váš životní postoj?

Odpovědi jsem dostala do e-mailu, protože komunikace mezi námi teď probíhá "na dálku", ale v těch odpovědích bylo přesto plno energie, síly, citu, krásy a něhy. Některé mě pobavily, u některých jsem sáhla po krabičce s papírovými kapesníky. A ty úžasné květinové erby, ty byly plné barev. Venku začalo jaro a většina z nás si ho užívá jen pohledem z okna. Ach jo.

Chcete vědět, komu by děti věnovaly Řád bílé sněženky? Maminkám, tatínkům, lékařům, sestřičkám, policistům, hasičům, malířům, spolužákům, kamarádům i nám učitelům. A já si v tu chvíli uvědomila, jak moc mi moji žáci chybí. Jak mi chybí ty dny, kdy spolu cestujeme časem - jednou nohou ještě ve starověkém Řecku a tou druhou skoro v Římě, kdy vedeme zajímavé debaty v hodinách VOZ, kdy řešíme úkoly pro bystré hlavy v hodinách českého jazyka, protože i když máme pravidla pravopisu, existuje také řada výjimek. A samozřejmě také chvíle, kdy je čas na příběhy, fantazii a...zkrátka já bych Řád bílé sněženky věnovala všem dětem, které ještě nepřestaly být dětmi a všem, kteří nemyslí jen sami na sebe a umí tu energii, sílu, cit, krásu a něhu šířit kolem sebe.

— ● —

Noc s Andersenem???

Noc s Andersenem je akce knihoven na podporu dětského čtenářství, při níž děti nocují v knihovně nebo ve škole u příležitosti výročí narození dánského pohádkáře, Hanse Christiana Andersena, které připadá na 2. dubna, kdy je od roku 1967 vyhlášen i Mezinárodní den dětské knihy.

Tato akce se na naší škole uskutečnila již několikrát a setkala se s velmi kladným ohlasem u všech dětí. Letos měla být věnována pohádkám a pohádkovým příběhům, zejména těm od Boženy Němcové. S ohledem na současnou událost je přesunuta tak nějak na neurčito. Knížku však můžete vzít do ruky, otevřít ji a číst v podstatě kdykoliv a kdekoliv. Kdy já jsem vlastně naposledy četla pohádky???

Ona totiž není pohádka jako pohádka - každá je jiná, každá má svůj zvláštní půvab, své kouzlo. Andersenovy pohádky jsou něčím zvláštní, jsou velice osobité, ale skrývají v sobě i hlubokou životní moudrost. Jsem přesvědčená o tom, že Andersen psal pohádky srdcem - pro radost všem, kdo mají pohádky rádi, umějí je číst a umějí se k nim také vracet. Nejspíš to bude tím křehkým pohádkovým kouzlem, které je na nich tím nejcennějším. Nedá se ničím zlomit ani překonat, vždycky v nich zvítězí dobro nad zlem, skromnost nad pýchou, láska nad chladnou vypočítavostí či nenávisť, a proto jsou pohádky věčně živé.

PS: Právě jsem znovu objevila Sněhovou královnu, knížku, kterou jsem jako malá holka dostala od své maminky asi k osmým narozeninám, vázaný výtisk za 27,- Kčs, má lehce zažloutlé listy a je pořádně ohmataná. A ty úžasné ilustrace! Jak to, že knížky které čtu teď, jsou bez obrázků??? Já už přece umím číst, tak teď už nerušit, je tu první pohádka.

Pohádka o jedné splněné životní touze

Hans Christian Andersen se narodil roku 1805 v dánském městě Odense do velmi chudých poměrů, to už si milé děti, těžko dokážete představit. Malinká světnička v domku, kde vyrůstal, sloužila nejen jako tatínkova ševcovská dílna, ale i jako ložnice a jediná obytná místnost vůbec. Když bylo Hansi Christianovi jedenáct let, zemřel mu tatínek. Maminka s babičkou ho sice milovaly, ale to, po čem tolik toužil, mu dát nemohly. A tak se už ve čtrnácti letech vydal do hlavního města Kodaně, aby získal slávu na jevišti Královského divadla jako zpěvák a tanečník, což se mu málem podařilo. Za necelých deset let byl známou osobností tehdejšího dánského kulturního života, básníkem a autorem divadelních her. Později napsal i několik románů, ale proslavil se zejména pohádkami. Že to zní jako pohádka? Samozřejmě že mu jeho tvorba nepřinášela jen chválu a uznání. On se však nikdy nevzdal, a tak od mládí až do doby, kdy už byl starý pán, vydával obvykle k Vánocům svazeček nových pohádek, které těšily nejen děti, ale i dospělé. Ještě za jeho života pronikly pohádky do světa. A víte, že české děti se s nimi začaly seznamovat už v době, kdy sbírala a vydávala pohádky Božena Němcová?

Andersen nepsal své pohádky vždycky stejně lehce - od nápadu ke konečné podobě pohádky občas uplynulo několik dní, někdy dokonce celé roky. A mýlil by se ten, kdo by se domníval, že jeho život byl jen veselý. Ze zachovalých deníků a někdy i z pohádek samotných vyčteme, jak byl precitlivělý, často velmi trpěl - duševně i tělesně. Dovedl však své těžkosti přemáhat, hodně pracoval, na svou dobu neobvykle mnoho cestoval a měl mnoho přátel. Ti se ho také ve stáří a v době jeho nemoci ujali. Když roku 1875 umíral, věděl, že dosáhl světové slávy, jak si předsevzal v dětství, ale ani zdaleka nemohl tušit, že získá pevné místo v srdcích mnoha generací malých i velkých čtenářů.

— ● —

Pohádky ve verších

O pohádkovém toulání

Olga Timiopulosová

Když zeptáš se mě, co bych chtěla?
Stála by tu Arabela.
Krásná, v rouchu splývavém,
a s kouzelným prstenem.

Ladný pohyb tam a zpátky,
unese mě do pohádky.
A v ní, co svět světem stojí,
dobro vítězí a zlo se bojí.

Ježibaba, co jed míchá,
sama se ho napije.
Nikomu už neuškodí
a Sněhurka ožije.

Ten drak, co oheň chrlí,
hrůzu kolem pouští jen,
pevnou rukou rytířovou,
bude záhy umlčen.
Černé sukno mizí z hradu,
pan král chystá slavnou svatbu.

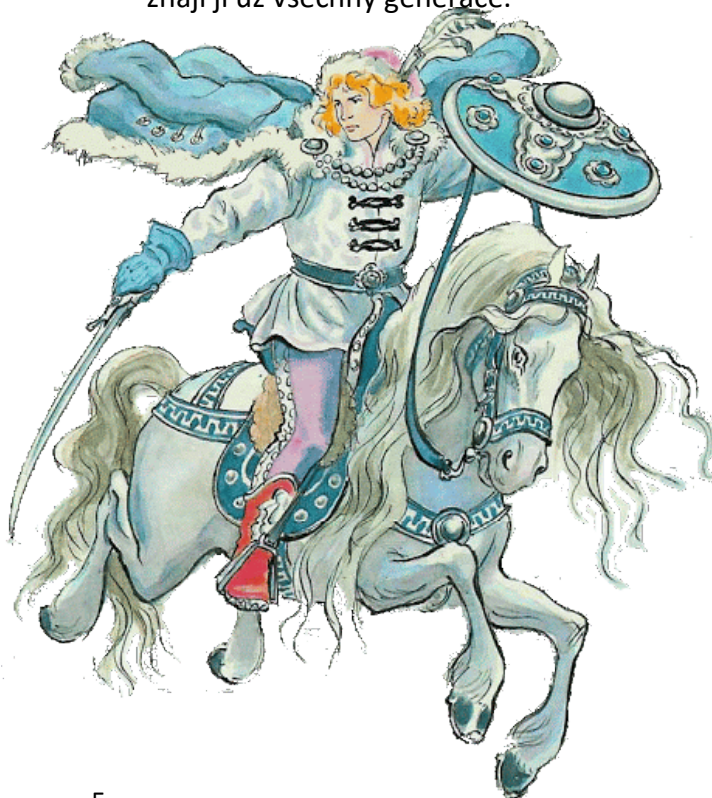
Však, co nešťastná Zlatovláška,
kterou zlý král vzít si chce?
Jiřík, jenž rozumí řeči zvířat,
v bezpečí ji doveze.

Krásné je to pohádkové toulání,
však ozývá se reality volání.
Otáčím tebou prstýnku s důvěrou,
že pohádky v nás navždy zůstanou.

Pohádkové snění

Zuzana Vajsarová

Vždy, když knihu otevřeme,
v pohádkách se ocitneme.
Představme si na chvíličku,
Karkulku – malou holčičku,
co nad vlkem zvítězila
a z vlkova břicha se vrátila.
Co takový Budulínek?
Ten je plný vzpomínek,
jak z lásky děda s babičkou,
přispěchali s písničkou.
Zachránili z nory svého vnoučka,
neposlušného malého kloučka,
který teď už dobře tuší,
že poslouchat je jednodušší.
To mi věřte, milé děti,
i každý dospělák má na paměti,
že pohádkou se léčí duše.
Berme všechno jednoduše,
zalezte si do pelíšku, k tomu oblíbenou knížku.
Svět je plný překvapení,
v knize však nebezpečí není.
To je známá situace,
znají ji už všechny generace.

Ve stínu hvězd

Lucie Hale

Až oblékne svůj zlatý šat,
pak slunce naposledy bude hřát.
Ptáci svou písní uloží ji k spánku,
znavenou tancem v ledovém vánku,
co ji závoř bílý přinese.

Až vplete si jej do svých vlasů,
vysvětle svou zlatou krásu
pak zahalí se v bílý plášť
A na loži z jehličí ulehne zas,
čekajíc na své probuzení.

Za bílou paní, spící kráskou,
rytíř přijede. Vysvobodit ji svou láskou.
Cestou zmožen před ní klekne,
jeho bílý kůň vyčerpáním k zemi klesne
a všude kolem ticho jest.

Jen na obloze záře hvězd,
v jejich stínu rytíř panně,
vysvléká její roucho chladné.
Potom v safírový šat ji strojí,
tak křehká je až dech se tají,
on dotknout se ji téměř bojí.

V tom jejich pohledy se spojí
a ona celá rozkvete.
Tváře dvě růže poupěte,
oči pomněnkové nebe.
Pryč je spánek i šat co zebe,
vše se proměnilo zcela.

Z ledového spánku sněhová vločka na tváři ji zby-
la:

A velká hostina se strojí,
pro rytíře co našel paní svojí
a pro paní krásnou,
které v celé zemi rovno není.

Spolu ruku v ruce u hodovního stolu sedí.
On pohled svůj z ní nespustí,
ona ruku jeho nepustí.
Po jeho boku s korunou z obilných klasů,
všichni opěvují její krásu.

Ona však bezmocně naslouchá hlasu,
co vždy do roka se vkrade.
Co ji našeptává, ač schovává se před ním všade,
že je čas obléci si zlatý šat,
a do tance se znovu dát,
který ledový vítr přivolá.
Před tím hlasem se nikam neschová.

A mlha chladná ji z rána zelené šaty svleče.
Těm dvěma teď už neuteče.
Na stéblech trávy se její slzy třpytit budou,
dokud déšť slunce líbat bude duhou.
Než rytíř svého bílého oře osedlá.

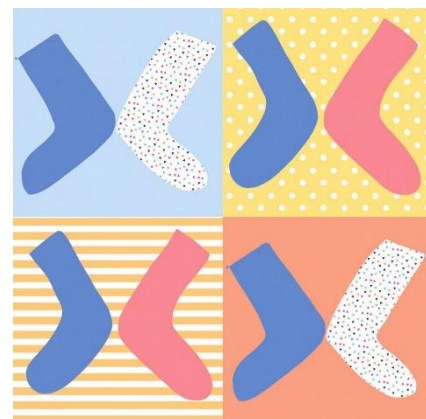
Snad znovu najde ji,
však krajina rozlehlá
nástrahy mu přichystá.
Půl roku stráví na cestách,
v naději, že na loži z chvojí,
najde opět lásku svojí

Ponožkový den

V sobotu se 21. 3. se uskutečnil po celém světě tzv. Ponožkový den. Tento den se snaží podpořit děti i dospělé s vrozenou vývojovou vadou, která se nazývá Downův syndrom. Osoby s touto nejčastější chromozomální anomálií, která vniká již po splynutí vajíčka a spermie, mají o jeden chromozom navíc. Toto onemocnění není léčitelné a pro osoby znamená doživotní omezení a změny, oproti běžnému životu.

Rada dětí měla v plánu tuto akci uspořádat v rámci pátku 20. 3. Pro žáky naší školy byl připraven foto koutek a výtvarné činnosti. Třída 1. B se do ponožkové výzvy stihla již během hodin Pracovních činností zapojit. Bohužel se akce ve škole neuskutečnila a musela být z důvodu zavření školy zrušena.

Zapojení se do takové akce je jednoduché. Ponožky symbolizují svým tvarem chromozomy v našem těle, a proto jsou symbolem celého dne. A proč zrovna datum 21. 3.? Ponožky patami k sobě do tvaru X vytvoří symbol poruchy chromozomu. Protože je to chromozom 21. a navíc ztrojený, byl den 21.

3. vyhlášen dnem boje za podporu lidí s Downovým syndromem.

Na podporu osob s Downovým syndromem si proto všichni lidé dobrovolně berou veselé barevné ponožky. Vzít si můžete i každou ponožku jinou.

Výzva:

POJĎ S NÁMI ZPĚTNĚ PODPOŘIT OSOBY S DOWNOVÝM SYNDROMEM. VYFOŤ SVÉ NOŽKY A POŠLI JE NA EMAIL cisarova@zsanceske-ul.cz

Zasílat fotografie můžete do 6. dubna 2020. Poté budou vaše fotografie uloženy na webové stránky školy ve fotogalerii Rady dětí.

Mgr. Tereza Císařová

Když bys mohl...

Představte si, že můžete cestovat časem. Máte? Jasně, tak dál – mohli byste se setkat se svou oblíbenou historickou postavou. Víte, kdo by to byl? Dobře. A teď si zkuste představit, že jsme podobnou otázku, tedy bez toho cestování časem, položili češtinářům z Anežky. Otázka zněla: Chtěli byste se setkat s Karlem Čapkem, nebo s J. K. Rowlingovou a proč?

π

Kateřina Vaněčková

Raději bych se kamarádila s Karlem Čapkem. Mám k tomu hned několik důvodů - první je pragmatický: asi bych si s panem Čapkem rozuměla snáz, jelikož jsme oba Češi, kdežto paní Rowlingová by se asi chtěla bavit anglicky a moje znalost tohoto jazyka není tak dobrá, abychom si "pokecaly". Druhý důvod je čistě osobní: pan Čapek je pro mne člověkem, který byl velmi moudrý a jeho dílo je naprosto fantastické. A do třetice důvod velmi iracionální: nelíbí se mi pojetí magie v díle paní Rowlingové.

Lucie Chvostová

Ačkoliv mě knihy o Harrym Potterovi provázely celým mým dětstvím, za kamaráda bych si vybrala Karla Čapka, nejen pro jeho vynikající slovní zásobu a nádhernou vytříbenou češtinu, ale také proto, že bych se do doby naší první republiky moc ráda podívala a poznala významné osobnosti té doby. Ráda bych také oblékla elegantní klobouček a rukavičky a připojila se k tehdejší smetánce.

Tereza Pelcová

I když přátelství s panem Čapkem by bylo jistě hodně obohacující, vybrala bych si J. K. Rowlingovou. Knížky Harryho Pottera mě totiž provázely celé moje dospívání a rozhodně bych nepromeškala šanci se o svých oblíbených hrdinech dozvědět více přímo od autorky.

Také bych se nechala pozvat do skotského Aberfeldy, kde autorka v současnosti žije a pokochala se krásnou skotskou přírodou.

Bohuslava Pavelková

Chtěla bych se seznámit s Karlem Čapkem a být jeho štěnětem, klidně i Dášenkou. Proč??? Protože tak úžasný člověk, jakým Karel Čapek a vlastně i jeho bratr Josef Čapek byl, tak to nebyli jen úžasníci ve vztahu k lidem, ale i ke zvířátkům... Láska k lidem, ale i všem lidským bytostem – to bude ONO.

Kateřina Suchá

Karel Čapek se mnou kdysi chodil i na rande. Nevěříte? No jasně, tak stará ještě nejsem, ale měla jsem období, kdy jsem četla, spíš hltala všechny jeho texty. Bylo to před maturitní zkouškou a ty jsou obvykle v květnu. A květen neboli máj = lásky čas. Prostě 2 v 1: Karel i Pavel. Na Karla se práší v knihovně, ale když potřebuju "poradit", vím, kde ho najdu. A Pavel? Tak ten ví, čím mi vždycky udělá radost - stačí když se cestou z práce staví v knihkupectví a domů mi přinese nějaký ten malý poklad v podobě nové knížky. A tak mi tak párkrát přinesl i knížky od autora Roberta Galbraitha. Aha, vy to asi nevíte, ale to je pseudonym J. K. Rowlingové, té úspěšné autorky řady knih o Harrym Potterovi. Rozhodla se své další knihy vydávat pod jiným jménem, aby byly posuzovány nezávisle, je totiž sama vášnivou čtenářkou detektivek, a proto se rozhodla napsat romány s detektivem Cormoranem Strikem. A je vážně dobrá, alespoň mě vždycky strhne zápletkou plná zvratů a pak si užívám skvěle rozehraný vztah ústřední dvojice. Já volit nemusím, v mojí knihovně mají čestné místo oba.

Pohádky pro volné chvíle

Naši-vaši milovaní učitelé a učitelky se vám věnují již třetí týden online, máme toho všichni požehnaně, ovšem měli bychom si také najít chvílku pro sebe. Vypnout, odpočinout si a třeba, no ano! Třeba si přečíst nějakou pohádku, když máme ten měsíc s panem Andersenem, že?

π

Paní učitelky z 1. stupně vám několik pohádkových příběhů posílají...

Budu Vám povídat pohádku o jednom malém děvčátku, které neměl nikdo rád. Tahle holčička se jmenovala Kačenka a žila s maminkou a tatínkem na okraji města. Neměla žádné sourozence, ale přesto měla v pokojíčku tolik hraček, že by vystačili nejmiň pro dalších deset dětí. Kačenka byla dosti rozmazlená holčička a byla zvyklá si všechno vykřičet. Rodiče na ní měli málo času a veškerou lásku a pozornost se jí snažili vynahrazovat dárky.

Jednoho dne se šla tvrdohlavá Kačenka projít, i přes zákaz, do lesa. Kopala do šišek, zahazovala papírky od bonbónů a trhala všechno zelené, co se jí dostalo pod ruce. Kačenka, ale netušila, že les je začarovaný. A ve chvíli kdy překročila kouzelný potok, stala se sýkorkou. Z celé té proměny byla úplně vedle a nechápala, co se stalo. Několik hodin poletovala poplašené po okolí a okraji města. Z té výšky pro ní byl svět najednou jiný. Domy byly malé a ona nebyla schopná se mezi nimi zorientovat.

Během toho se rodiče vrátili domů a nemohli Kačenku klepali na sousedy a volali všem známým i Kačenky byli oba dva překvapení, protože ani jedno z dětí o nemluvili o ní jako o kamarádce. Situace je děsila víc a minka si začala uvědomovat, že o Kačence vlastně nic moc její kamarády ani zájmy. Oba rodiče moc tvrdě pracovali a snažili se vydělat, co nejvíce peněz. To proto byla Kačenka na ostatní děti zlá. Závíděla jim pozornost rodičů a sourozence.

najít. Běhali po bytě jako splašení, spolužákům. Při telefonování Kačence nevědělo a víc. Ustaraná manevr. Nezná

Kačenka nakonec našla cestu ke svému domu a snad poprvé v Maminka s tatínkem plakali a už se chystali zavolat na policii, aby jim pomohli jejich holčičku najít. Maminka vzdychala, jak jí trápí, že Kačenka není doma a tatínek navrhoval, že vymění všechny našetřené peníze za Kačenku. Napadla je totiž i myšlenka, že ji někdo unesl.

Ve chvíli, kdy bylo rodičům nejvíce ouvej, a chystali se vytočit číslo 158, se s Kačenkou za oknem začalo dít něco podivného. Svědilo jí celé a najednou se proměnila zpátky v holčičku. Zaklepala prstíkem na okno a rodiče zůstali úplně v šoku. Maminka přeskočila taburet v obývacím pokoji a rychle otevírala balkónové dveře. Oba rodiče objímali Kačenku a samou láskou jí pusinkovali.

Nikdy nebyla schopná jim vysvětlit, co se v lese vlastně stalo. Ani ona sama tomu nerozuměla, ale od toho se u nich doma všechno změnilo. Rodiče přehodnotili svůj přístup k dceři a začali s ní trávit více času. I díky tomu se Kačenka stala šťastnější a spokojenější. Na svět se usmívala a už neměla potřebu ostatním závidět a ubližovat. Díky svému novému já si našla spoustu nových kamarádů a už nikdy nebyla sama.

Mgr. Tereza Císařová ve spolupráci se Zuzankou ze ZŠ v Tisé

O LÍNÉM MÍČI

Jáchymek měl několik míčů. Byly různě veliké, jinak barevné a s každým z nich si rád hrál. Měl je uložené ve velké síti, která byla pověšená na zdi vedle postýlky. Jednou mu tatínek přinesl úplně nový veliký a krásně barevný míč. Jáchymek si ho uložil k ostatním. Ale vypadalo to, že se tam míči nějak nelíbí. Neustále se vrtěl a strkal do ostatních.

Druhý den si ho vzal Jáchymek na zahradu a chtěl si s ním hrát. Ale bylo to nějaké takové divné. Když ho hodil, míč jen kousek letěl, pak těžce dopadl a zůstal ležet. Ať se Jáchymek snažil sebevíc, bylo to pořád stejné. Brzy ho to proto omrzelo a šel si hrát s jinými hračkami. Míč zůstal ležet pod stromem, přesně tam, kam se zakutálel. "To určitě," řekl si míč, "ještě se budu honit, lítat, skákat a utíkat. To tedy ne! Mnohem lepší je, jen tak se válet. Tady mám plno místa a pohodlí. Přece se nebudu mačkat s ostatními." Ležel si pohodlně v trávě a chvílemi i usínal. Sluníčko se už mezitím chýlilo k západu. Jáchymek již dávno odešel domů a na nový míč si ani nevzpomněl.

Ten se stále rozvaloval v trávě, mohl přijít a odnést mě domů," Spadla již večerní rosa. Na nebi se bylo zvláštní ticho. "Hu, to se bát. Zkusil se trochu nevěděl, kde je. Začaly se Takové nikdy neslyšel. "Kuň, funění. Teď už byl opravdu vy-Jáchymkem nechtěl hrát?" bědo-nepřijde?" Zkusil se znovu od-myslel, že je domov. A tu na-vine něco dlouhého a hladké-tí!" volal zděšeně. Odskočil přece nejsem žádný škrtič!" a

čilo. "Někdo mě bije!" volal ustrašeně. Ale byla to jen žabka, která si to poskakovala po trávě. "Ty hloupý míči, nikdy jsi neviděl žábu? Copak jsem nějaký zápasník?" Ale teď už toho měl míč právě dost. Trochu nadskočil, a jak dopadl ... Ach, bylo to pichlavé, ostré, samá jehlička. "Au, au, au, já už budu hodný. Budu poslouchat, budu si hrát, nebudu líný," sliboval míč. Ježek se trochu pohnul a míč sklouzl z jeho pichlavého kabátku. Zafuněl, zadupal a zmizel za křovím.

ale začalo mu být již chladno. "Už by někdo pomyslel si. Ale stále nic. objevily hvězdičky a všude je tma," řekl si míč a začal kutálet, ale v té tmě najednou ozývat strašidelné noční zvuky. kuň, sssss," a k tomu dupání a děšený. "Pročpak jsem si s val míč. "Proč pro mne nikdo kutálet kousek tam, kde si jednou cítil, jak se kolem něj ho. "Pomoc, někdo mě škr-stranou, ale užovka se jen smála. "Já

klidně si to plazila dál. Najednou na něj něco sko-

Konečně ležel míč v trávě a rosa chladila jeho popíchaná záda. Možná že si i dokonce trochu zdříml. Když otevřel oči, sluníčko se již vesele smálo a Jáchymek právě přišel na zahradu. Rozeběhl se, popadl míč a hodil ho do vzduchu. Míč vyletěl vysoko, a když spadnul, vesele skákal a skákal...

Mgr. Klára Tyllová

O SLONOVÍ S DLOUHÝM CHOBOTEM

Jednou byl Jáchymek nemocný. V postýlce mu už byla dlouhá chvíle, a tak poprosil maminku, aby mu vyprávěla pohádku. "A jakou bys chtěl?" ptala se maminka. "Nějakou hezkou," mazlil se Jáchymek. "Co třeba O Kůzlátkách?" "Tu znám." "O Perníkové chaloupce?" "Tu taky." "O Karkulce?" "Ne ne, mami, vypravuj něco, co ještě neznám." Maminka se zamyslela a při tom jí padl pohled na přikrývku, na které byl našitý modrý slon s dlouhým chobotem. "A co třeba o slonovi?" zeptala se. "Ano!" volal nadšeně Jáchymek, "tu neznám." A tak se maminka pohodlně posadila a začala vypravovat.

V jedné sloní rodině se narodilo malé slůňátko. Hned se seběhli všichni strýčkové a tetičky, bratřenci a sestřenice, aby se na něj podívali. Ale miminko vypadalo nějak divně. "Jé, podívejte, jaký má ten sloní kluk dlouhý chobot!" začali se posmívat. "Úplný nosáč, jako hadice!" A opravdu, slůňátko nevypadalo jako ostatní mláděta. Tohle mělo chobot dvakrát, možná i třikrát tak delší. Mamince slonici se ale její chlape-

ček líbil. Co na tom, že má chobot delší. Hněvivě se odvrátila od ostatních. Malý sloník se začal nejistě stavět na své nohy. Jak chtěl ale udělat krok, chobůtek se mu pod ně připletl a on spadnul.

"Jé, to je legrace," vesele se smál Jáchymek.

Brzy se sloník sice chodit naučil, ale chobot si musel omotávat kolem krku jako šálu. Když nastal čas, maminka ho odvedla mezi ostatní slůňata do školky. Ale tam mu dobře nebylo. Všichni se mu posmívali a nikdo si s ním nechtěl hrát. A tak sloník většinou postával v koutě. Ne, ne, ve školce se mu vůbec nelíbilo.

"Maminko, ať si s ním hrají!" ozval se Jámaminka. Jednou ráno sloní maminka Slůňata si hrála venku s novým míčem. Paní učitelka řekla: "Dávejte Jak ho ztratíte, žádný jiný již smutně koukal. Jak rád by si s ním přiblížil, ostatní hned volali: tvůj nos zakopneme." Sloník měl to stalo.

Nejstarší slůně prudce strčilo zůstal nahoře na větvi. Slůňaběhla. Ale ať natahovala chosáhla. Tu jedna sloní holčička zavolala: "Sloník!" A všechny hned napadlo: "Jedině ten nám může pomoci." "Ale pomůže? Byli jsme na něj oškliví," honilo se všem hlavou. "Prosím tě, sloníku, pomoz nám." Ten se jen usmál, natáhl svůj dlouhý chobot a míč hravě shodil z větve dolů. "Děkujeme," volala všechna slůňata. "A můžu si teď s vámi chvilku hrát?" zeptal se sloník. "Pojd", řekla slůňata a na důkaz přátelství položila svoje chobůtky na jeho. Ten je svým dlouhým chobotem všechny objal. Od té doby chodil do školky rád.

"Jé, to byla krásná pohádka," řekl Jáchymek. A pohladil modrého látkového slona, kterého měl našitého na své peřince.

Mgr. Alena Valachová

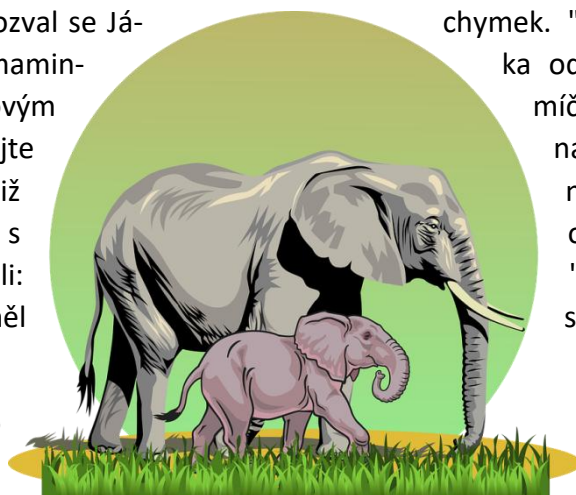
Ponožková výzva

Znáte tu hru s kostkami? Aha, vy neví kterou myslím - story cubes = Příběhy z kostek. Na 9 kostkách najdete 54 různých obrázků. Hodíte kostkou a podle obrázků, které vám padly, poskládáte příběh. Ve vyprávění musí zaznít vše, co se na kostkách objeví.

Tato hra nabízí až 10 miliónů možností, aspoň tak to píše její výrobce na obalu. Jenže u nás doma teď objevujeme úplně jiné možnosti a vyprávíme si příběhy podle ponožek. Určitě se nesnažíme konkurovat panu Pavlu Šrutovi, autorovi *Lichožroutů* (lichozrout = záhadný tvor, který žere ponožky a z párů dělá licháče), to jsme vyřešili tím, že nosíme každou ponožku jinou. Každou jinou, ale přesto patří k sobě. No a tak se někdy stane, že se může potkat liška s mumíí a společně si zahrát na fotbalovém hřišti fotbal, nebo si beruška zaletí do tajemné zahrady, kde potká nočního motýla, nebo si krokodýl zaplave ve vaně se žlutými kačenkami.

Nevěříte, tak se podívejte na fotky. A zkuste to taky, my doma soutěžíme, kdo vymyslí nejzajímavější příběh. Určitě to rozvíjí naši kreativitu a představivost.

— ● —

Medvěd a myšička

V archivu redakce jsme měli ještě jeden schovaný příběh z 2.B od Agátky Černé a myslíme si, že se do pohádkového čísla výborně hodí včetně autorské ilustrace. Na další straně je soubor kreseb pohádkových postav od žáků 4.C – děkujeme! ☺

π

Jednoho dne medvěd a myšička chtěli někam na výlet. Myška dostala nápad! Půjdou na houby. Šli do lesa nasbírat košík hub. A jak se tak procházejí, uviděli plakat mouchu.

Myšička se ptá: „Co se děje?“ Moucha jí odpovídá: „Můj syn letěl pro vodu, ale zachytil se do pavučiny, ve které žije pavouk. On ho určitě sežere!“ A tak se medvídek a myšička vydali hledat pavouka a pavučinu. Naštěstí ji našli rychle. Medvěd viděl pavučinu s pavoukem i uvězněnou mouchou. Svou tlapou smetl pavouka, utrhnul pavučinu a mouchu osvobodil.

Maminka moucha měla radost, syna objímala a zachráncům děkovala. Medvídek s myškou pak odešli do lesa konečně nasbírat houby...

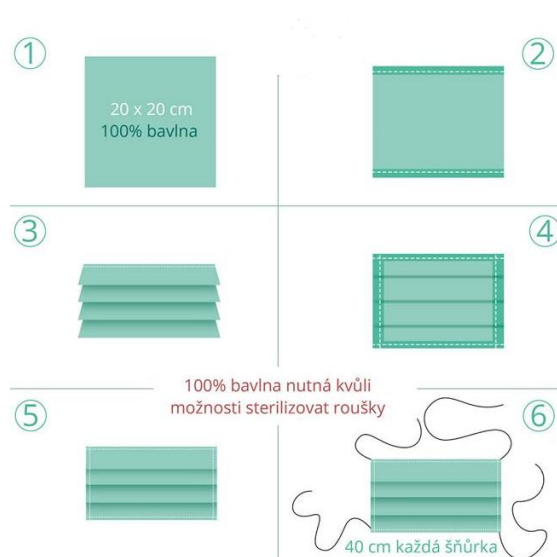
MOJE ROUŠKA CHRÁNÍ TEBE, TVOJE ROUŠKA CHRÁNÍ MĚ

Tento slogan se stal v posledních dnech velice důležitou větou, která by měla znít v našich uších.

Vzhledem k vyhlášení nouzového stavu v České republice z důvodu pandemie nového koronaviru COVID - 19 je nutné dodržovat mnohá opatření a pravidla, která mají chránit naše zdraví. Jedním takovým opatřením je nošení roušky. Ta má za úkol překrývat dýchací cesty. Česká republika trpí nedostatkem roušek a mnozí lidé se rozhodli roušky začít šít. Do akce šití roušek se zapojila i řada učitelů naší školy a šijí roušky nejen pro sebe a své rodiny, ale i pro osoby, které k rouškám nemají přístup a pracují ve službách města Ústí nad Labem. Děkuje ☺.

Aby měla rouška správnou funkci, tak je důležité ji vyrobit z 100% bavlny, ideálně ze dvou vrstev a mezi ně následně vkládat filtr. Tím může být například materiál, který se jmenuje Perlan, anebo papírový kapesník. Možnosti na ušití jsou různé.

V posledních dnech se tématu roušek a koronaviru začali věnovat i čeští hudebníci a složili několik písní, ve kterých se snaží informace o koronaviru přiblížit a především připomenout důležitost nošení roušek. Zde máte tipy k poslechu a ke zkrácení dlouhých dní ve vašich domovech.

Xindl X - Roušky

Mirai a Nikol Šibrová - Dej si roušku

Pokáč - Jak na koronavirus

Chovejte se zodpovědně a nevycházejte z domu nebo bytu bez roušky, i když jdete nakoupit, vyzvednout zásilku od kurýra nebo jen vyhodit koš. Čím víc lidí bude roušky nosit, tím dříve je budeme moci všichni odložit. ☺

Mgr. Tereza Císařová

Není nutno, aby bylo veselo? Ale ano!

Jistě jste ve středu 25. března slyšeli z oken od sousedů, od naproti přes ulici, na sídlišti nebo kdekoli jinde slova populární písničky, kterou v Česku zná snad každý. Z dílny pánů Svěrák a a Uhlíře pochází i pohádková píseň z filmu Lotrando a Zubejda *Pod dubem, za dubem* o loupežnících. Paní učitelka Nitschová ji přetextovala tak, aby nám hezky sedla do pohádkového čísla.

π

O pohádkách

Refrén:

Příběhy ukryté
v krásných knížkách s pohádkami
lákají ke čtení,
zkuste si to sami.

- 1) Budulínek sám je doma,
lišku vpustil beze slova,
dědeček a babička,
zachránili chlapečka.
To Smolíčka jelen nese,
do chaloupky v černém lese,
když ukázal ve chvílce,
co proto zlé Jeskyňce.

Refrén:

Příběhy ukryté
v krásných knížkách s pohádkami
lákají ke čtení,
zkuste si to sami.

- 2) Jiřík dostal Zlatovlásku,
nic není nad pravou lásku,
potrestal se zlý král sám,
když na mocného jen si hrál.
Popelka ve volné chvílce,
potkala na lovu prince,
oříšky a střevíček,
k věrné lásce jsou klíček.

Refrén:

Příběhy ukryté
v krásných knížkách s pohádkami
lákají ke čtení,
zkuste si to sami.

- 3) Najdi knížku v knihovničce,
buď maličkým ve chvílce,
z tatínka je rytíř dnes,
mamku láká hradní ples.
Když pohádku přečtete si,
zlé starosti budou kdesi,
nikoho to nemrzí,
když dobro nad zlem zvítězí